

SORBON

„Myslíš, že Pegina je dostačující pes?“

Zeptá se mě jednou u snídani moje žena.

Je to zajímavá otázka a odpovědět správně je složité. Nejprve je nutné si vůbec ujasnit, zda Pegina je pes. Jak jsem již popsal, cizí pozorovatel by mohl o této skutečnosti polemizovat. Já, jelikož jsem viděl matku naší Peginy, musím připustit, že z nějaké části pes je. To ale stále nedává jednoznačnou odpověď na položenou otázku.

„Je to zvíře“, rozvážně odpovídám, „z větší části savec.... hlídací savec.“ Ještě upřesňuji.

„Takže jako psa ji úplně nevnímáš.“ Kupodivu spokojeně zhodnotí Monika, a nerušeně pokračuje v jídle.

Možná bych měl nějaké tendence vyzvídat, co tím vším myslela, ale přerušuje nás Dominika. Je ještě malá a neumí si bohužel udělat snídani sama. Sice si nepamatuji, jak vyspělý jsem byl já v předškolním věku, ale určitě jsem si od nějakých dvou let dokázal uvařit. Dominika je špatně vychovávána ze strany matky a tak se stalo, že přerušila rozhovor. S katastrofálními následky v blízké budoucnosti.

A katastrofa se počala blížit, když jsem zjistil, že u našeho automobilu umřel motor. Neumřel sice ještě úplně, ale zvuky, které se při jízdě ozývaly, oznamovaly smrt všeho pohyblivého pod kapotou. Náš vůz již byl tak starý, že něco jako konec motoru se nechalo očekávat. Nový motor kupovat nepřicházelo v úvahu. Za prvé se již dávno nevyráběl, za druhé, i kdyby se vyráběl, stál by tolik, že bych musel prodat část bytu, v kterém bydlím, abych si ho mohl koupit. Obvolal jsem všechna vrakoviště a zjistil, že v nedalekém městečku potřebný motor existuje. Cena sice stále ještě nebyla ideální, ale zadarmo ho bohužel nikdo nenabízel. Peníze jsem si půjčil od jednoho z mých kamarádů. Kupodivu, i když byl také ženatý a s dítětem, peníze vlastnil. Moje žena tvrdí, že je má, protože je lakomý škrt, který vykořisťuje rodinu. Možná to není správné, ale určitě je to lepší sociální model, než ten můj. Rodina vykořisťuje mě. Nevím proč, ale Monika pojala nákup motoru jako rodinný výlet. Sice jsem ji vysvětloval, že v okolí vrakoviště nejsou žádné obchodní domy či jiná zábavná centra pro ženy, ale prý to nevadí. Udělají si s Dominikou hezkou procházku na čerstvém vzduchu. Sice

pochybuji o kvalitě životního prostředí okolo našich – českých vrakovišť, ale zakázat jí to nemohu.

Když vystoupíme u ohrady plné rozebraných aut, je moje žena trochu zklamaná.

„To je všechno?“ Smutně se ptá.

„Není“, radostně oponuji „uvnitř je aut mnohem víc!“

„Jdeme na procházku.“ Zklamaně oznamuje a odchází i s Dominikou. Je to vlastně to nejlepší co mohou udělat. Při vyndávání motoru a smlouvání o jeho ceně by mi stejně nic platné nebyly. Jsou to obě ženy a ty jak známo nemají o technických záležitostech sebemenší ponětí. Když už je motor na zemi přede mnou vymontovaný zjišťuji, že peněženka s doklady a částkou na zaplacení není v autě na svém místě. Víím jistě, že jsem si ji sebou bral. Jasně jsem ji pokládal do přihrádky u řadicí páky. Vzhledem k tomu, že v automobilu jsem jel jen já, žena a dcera je jednoduché uhodnout, kam se ztratila. Je to jasné... peněženka je u druhé polovičky naší rodiny. Asi ji šlohla ze zvyku, ale co by tady mohla koupit, leda si předplatit místo na zdejším hřbitově. A to bych, jak se říká, se nakonec stejně smál já, protože je jasné, že umřu na mrtvici jako první a místočko mezi hroby si užiji dávno před ní.

Tu ji uvidím přicházet. I s dcerou. A jasně že netáhnou žádný nákupní vozík, jak bývá zvykem. Ale když se přiblíží, přeci jen za sebou něco vlečou... vypadá to jako ožralá lama... Je to velké, černé a určitě je to nepronásleduje, protože to táhnou na špagátu a ono se to spíše motá, než jde. Když zastaví u mě, jsem popravdě zmaten. Lama to není, nikdy jsem neviděl černou lamu, Pardál také ne, chybí tomu pružnost. Jedině, že by to byl zdrogovaný pardál. Ale ve středních Čechách se asi moc pardálů vyskytovat nebude. Zvíře se, je-li to zvíře, domotá k mým nohám, padne a z tlamy mu na moji botu vyletí slina. Slina velikosti druhohorního praslímáka.

„Cos to ulovila za černou mrchu?“ Udiveně se ptám.

„To není mrcha, ale náš nový nejlepší přítel člověka!“ Lže má žena.

Nenechám se porazit: „Co kecáš, nejlepší přítel člověka je servírka s tácem piva! To co si přivlekla, není ani servírka, ani hostinský a to, co mi vyteklo na nohu, nemá s pivem taky nic společného!“

Podle kruhů pod očima mé milované a naběhlých bicepsů, tricepsů a jiných cepsů jsem si uvědomil, že v návalu rozhořčení jsem omylem

řekl pravdu. Štěstí, že jsme kultivované manželství a má láska na mě před dítětem neútočí.

„Až přijdeme domů, bude tvým nejlepším přítelem na pár měsíců doktor z chirurgie“ sykne.

Neuvědomuje si, že na chirurgii nejsou jen doktoři, ale i sestřičky a ty se přátelí velice rády. S jednou jsem kdysi chodíval a přátelení s ní bylo velice příjemné. Občas jsme se přátelili i třikrát za noc, a vlastně taky dělala na chirurgii. Ale pokud si vzpomínám, rozešli jsme se ne zrovna přátelsky a dostat se na její oddělení, asi bych přišel i o údy které by mi má drahá polovička benevolentně ponechala. Mazaně jakoby ustupuji a dělám, že mě zajímá ten kříženec čerta a lamy co mi právě žvýká jazyk od tenisky.

„A kde jsi tedy, lásko, objevila tohle nebohé stvoření?“

„Tohle není nebohé stvoření ale naše nové štěňátko.“ Vychrlí na mě překvapivou informací.

Obcházím potvůrku ze všech stran a musím se štipnout do tváře. Má drahá polovička dělá v chovatelských potřebách a dal bych ruku do ohně za to, že ví, jak vypadá štěně. Štěně je vlastně hodně malý pes. Neříkám, že to je přesná definice, ale pro laiky dostačující. Já, když se řekne štěně, si v první chvíli spíše evokuji soudek piva, ale to je přirozené. Co člověk používá častěji, vyvstane mu na mysl jako první. V definici štěněte bych pro čtenáře podtrhl slovo MALÝ pes. Naše nové štěně si stouplo na všechny čtyři a začalo mi vytahovat košili z kalhot.

„Lásko, nezlob se na mě, ale tohle není štěňátko. Mlád'átko, co se narodí kobyle, se jmenuje hříbátko, lamě lámátko...Patrně jsi v nedopatření ukradla někomu takového malého, v budoucnosti tažného, tvorečka.“

Žena dostává opět nezdravě rudou barvu.

„Nikomu jsem nic neukradla, ale poctivě jsem tohohle miláčka koupila!“

„Jak koupila?“ ptám se s klíčícím podezřením.

„No, v peněžence jsi měl nějaké zapomenuté bankovky a tak, když jsem uviděla na jednom domě inzerát na štěně dogy, neodolala jsem a musela jsem nám jedno pořídit. Pamatuješ na Pegásku, jaký byl přítulný?!“

Asi je to zbarvování v ksichtíku nakažlivé, protože cítím, jak se mi hlava plní žhavou lávou. Na Pegáska pamatuji. Žil na dvorku u tchána mé milované, když vykonal potřebu, vypadalo to, jako když se zvrhne středně velká kárka s hnojem a vařilo se mu jídlo v prádelním kotli. Nechci mu křivdit, když už je v psím nebi – hodný opravdu byl, mouše by neublížil, ale při svých rozměrech...zkuste si hrát s parním válcem. Když už byl v pohybu a mile na vás vyskočil (jak říká má milovaná: „udělal hopíček“), zjistili jste, jak je horníkům v hlubinném dole při závalu. Ale ti se vlastně mají pod hromadami zeminy skvěle, alespoň na ně při umírání nikdo neslintá.

Sopka v hlavě mi vybuchuje a plní mi zorničky sírou. Došlo mi, co znamenalo to sousloví „zapomenuté bankovky v peněžence“. S třesoucím se rukama otevírám to, co se jmenuje peněženka, a zjišťuji, že tato malá taštička nemá svůj název již oprávněně. Jsou v ní jen doklady. Je z ní dokladěnka.

„Kde jsou peníze!“ Chrlím z úst otázku spolu s lávou a dýmem.

„Tady“, sáhne má kdysi žena do kapsy a podává mi bankovky.

Dvě. Tisícikorunu a pětistovku. Nemusím být doktor věd, abych si spočetl, že tisíc a pět set není pět tisíc. A jak vysvětlím muži, co čeká platbu za můj - nyní už zase jeho, motor - že tisíc a pět set jsou čtyři tisíce, také nevím. V nervovém zhroucení беру za jednu ruku ženu, do druhé čapnu to dogje..dože..dogátko, fuj, ani nevím, jak se ta potvora skloňuje, a dotáhnu je před majitele vrakoviště.

„Musím se vám omluvit, ale bohužel to, co se kdysi nazývalo moje žena, zpronevěřilo právě mé peníze a já vlastním částku jen na karburátor a možná kus výfukového potrubí z tohoto motoru. Ale jako doplatek nabízím tuto dámu, co by pracovní sílu a k ní přídavkem, jako bonus, toto černé hříbě.“

Muž se nejdříve podívá na moji bývalou, poté na štěňátko – lámátko a zvažuje. Brekot mé dcery ho vytrhne z úvah:

„Já chci pejska, máma říkala, že je to můj pejsek!“

Slyším, jak si dobromyslný muž mumlá pod vousy:

„Přece neodtrhnu dítě od jeho lamy...“

Aby se mu nevylíhla v mozku nějaká nepředložená myšlenka ve smyslu – nechám si motor, vrátím mu cirkus – bystře vykřiknu:

„Ať je po vašem...přidám dceru!“

Sopečná barva ksichtíku přeskakuje na moji bývalou ženu, budoucí dělnici na vrakovišti. Je to jasné, je to viróza.

„To bys vyměnil dítě za motor!“ Ječí má kdysi polovička.

Uvažuji. Každá věc má takovou hodnotu, jak pracná je její výroba a kolik surovin je třeba k jejímu vzniku. Na motoru dělá v továrně spousty kvalifikovaných odborníků a je složen z oceli, drahých hliníkových dílů a různých elektronických udělátek. Na dceři jsem dělal sám. Tedy, ne úplně sám, ale s moji ženou. Kvalifikovanost je k výrobě kolikrát jen na škodu, protože je světově známo, že lépe se dělá dítě s dlouhonohou štíhlou blondýnkou s IQ pokojové teploty, nežli s profesorkou univerzity. Nenapadám tím profesorky, ale milé geniální dámy...vzpomeňte si, která z vás byla naposled na stupíncích soutěže krásy?! A co se týká materiálu k výrobě budoucího potomka... škoda mluvit. Toho mám tolik, že bych mohl zalidnit menší rozvojovou zemičku. Jen po svatbě jsem pod takovou kontrolou, že nemám moc šancí ho použít.

Nedá se nic dělat, ale musím tentokráte trvat na svém:

„Vyměnil, ale věř, že mi budete obě chybět. Alespoň do té doby, než mi radost z nového motoru přebije staré vzpomínky.“ Odpovídám.

Žena se postaví před zmateného muže, který v hlavě právě dává na pomyslné váhy motor proti kompletní, trochu uječené rodině.

„Milý pane“ začne s podivným klidem „vidím, že tu máte spoustu špinavých objektů, z kterých vytéká olej a jiné nechutnosti. Zároveň vidím-li nepořádek v tomto objektu, domýšlím si, jak vedené máte účetnictví a docházku. Připustíme-li, že existují kontrolní orgány, které mají zisk z uložených pokut, a kdokoliv jim může nahlásit takovéto nepravosti, na vašem místě bych znovu přehodnotila cenu za ten špinavý krám, který od vás chce to stvoření, které do dneška bylo můj manžel.“

A už jsem si jistý. Ta ksichtová červeň je nakažlivá viróza, protože ji právě chytil ten chlápek. Pomyslné váhy v hlavě mu patrně vyměnily na jedné z misek dvě osoby ženského pohlaví a lamu, za pokutové bločky a zákaz provozování živnosti. Navíc mu asi došlo, že tu dámu před sebou nepřepere. Kdyby přeprat šla, již bych to asi učinil já, podobné výšky a síly jako má on a nečekal bych na něj.

„Dejte mi těch patnáct stovek, nechte si dítě, lamu i harpyji a koukejte vypadnout i s motorem.“ Zařve a já s pocitem dobře uzavřeného

obchodu mohu odjet. V autě se otáčím na moji lásku – bravurní obchodníci a vyzvídám:

„A kam si myslíš, že to dogátko dáš? Nezapomněla jsi, že bydlíme v paneláku a na chodbě už jednoho psa máme. Toho křížence motorové pily a ježka, Peginu. Nebo chceš ty dvě přírodní zvláštnosti, kterým říkáš psi, dát k sobě a počkat která si místo na život vybojuje? Já osobně sázím na Peginu. Sice je stokrát menší, ale v pohodě se do něj prokouše tlapkou a vyžere ho zevnitř jak vetřelec. Bude to její nejdražší konzerva, za tři a půl tisíce.“

Při představě tolika volných bankovek na mě padá deprese. Mohl jsem být králem některého pohostinství a nejlepší přítel člověka, servírka, mě mohla obsluhovat nahoře bez. K ránu bych si ji přivázal na obojek a uvolnil nastrádaný výrobní materiál. Místo toho mi na starost k rozežrané rodině přibyla masožravá lama. Na dveřích radnice by mělo viset varování. Něco ve stylu:

Milý novomanželi. Až řekneš své ano, uvědom si, že se z tebe stává tvor na úrovni autíčka na vysílačku. Ovladač už nikdy z ruky nepustí to doted' milé stvoření, co stojí vedle tebe a jestliže se ti elektronické spoje v hlavě dají na cestu odporu, věz, že ti budou odebrány baterky. PS: Omlouváme se čtyřprocentní menšině mužské populace. Milí gayové, gratulujeme vám k vaší volbě a přejeme vám mnoho radosti ve vašem šťastném svazku.

Má žena je však tak jako vždy úplně jiného názoru:

„To dogátko se jmenuje Sorbonek a je to přítulný a mírumilovný tvor. S Peginkou si budou hrát a alespoň je nepřepadne trdomyslnost, když jsme oba v práci.“

No to jsem teda šťastný, že alespoň někdo z naší rodiny nepropadá trdomyslnosti. Jak tak moji milovanou poslouchám, jsme vlastně zářivě šťastná rodina až do mojí smrti oběšením. A až mě najdou houpat se na sušáku v koupelně, radostně mě naporcují křížencům ježka a lamy.

Když přijedeme domů, Pegina radostně vycení na Sorbona dvě řady žraločích zubů a rozběhne se, jak ji pud velí, sežrat svoji novou porci masa. Porce masa – Sorbonek – vesele zvedne packu a Peginu rozplácne. Je to frajer, pomyslím si. Já když jsem ji chtěl potají při venčení jakoby omylem zašlápnout, vždy jsem to odnesl prokousnutou ponožkou a krvavým kotníkem. On jí zplacatil na první pokus.

„Měla si pravdu, lásko, fakt si krásně hraje! Můžu si taky šlápnout?“
obrátil se na její milovanou.

Pegina je stočená ve svém pelíšku a šílené kvičí. V jejím piraním mozečku nastal chaos...právě ji napadla svačina.

Dominika jde k Sorbonovi a při hlazení povídá:

„Můžu si ho vzít do školky, mamí? Rozšlápne paní učitelku!“

Sorbon je šťastný, že ho někdo hladí, vrtí sebou a ocáskem seká do tapet. Jak tak koukám, budeme asi muset do výšky jeden a půl metru dát na stěny ocelové opancérování. Pak radostně skočí k misce s vodou, napije se, oklepe se a po chodbě se rozletí sliny jak švihadla při spartakiádním cvičení. Opancérování nebude ocelové, ale nerezové, aby nám stěny nezkorodovaly.

Žena se na mě podívá jako bych právě oslintal tapety já a prohlásí:

„Je to teprve štěně, vychovám ho. Kdybych měla tebe od štěněte, tak bys byl na jiné úrovni. Ale bohužel tě měla na starost tvá matka a takto škůdci prolezlý materiál je již nenávratně ztracen.“

Nemyslím si, že jsem špatně vychovaný. Co si vzpomínám, matka nás vychovávala s bratrem při každé příležitosti i třikrát denně. Nejdříve používala jen tenké proutky, poté rákosovou plácačku na klepání koberců, ke konci velikonoční pomlázky z drátů a bužírek. Kdyby jen o málo při výchově přiostrila, byl bych proražen a nebyl bych teď ženatý ale mrtvý. Ale možná by si mě má milovaná v mrtvém stavu vzala stejně. Možná ještě raději – nemohl bych odmítovat.

„A to si myslíš, že odnaučíš psa vrtět ocasem, když má radost?“
zlomyslně si přisadím.

Zamyslí se a pobroukává si:

„Když jsem to odnaučila tebe, nebude problém se psem. Nebo ty snad máš odvalu projevit radost a vrtět jinde než ti přikážu?!“

Tak blbou otázkou jsem ještě neslyšel. Když řeknu, že ne, zahodím podstatu své osobnosti. Když řeknu, že ano, žena mi v noci při spánku podstatu uřízne. Na té radnici by ještě mělo viset upozornění: Oddáváme jen muže s vysokou diplomatickou školou.

„Odvahy mám na rozdávání, ale víš, že tě miluji“ zkouším to takticky.
„Nezajímá mě žádná jiná žena, nežli ty.“

Má polovička je s odpovědí spokojena a já přežil. Jsem diplomat.

Jak šel čas, odcházela euforie mé ženy ze štěňátka. Sorbonek rostl jako z vody a jeho hravost byla přímo smrtelná. Tapety mizely rychlostí

blesku a občas se z nábytkové stěny přemístil i květináč s kytkou. Okolo misky na vodu vyrůstala krápníková jeskyně ze slin. A největší radost nastala, když se měl Sorbonek vykoupat.

U dog je asi vrozené, že nenávidí vodu. Vlastně se divím, že dogy vůbec pijí. Zkoušel jsem jednou jako trest nedělat na něj tytyty jako má žena, pedagožka, ale vběhl jsem do kuchyně a napustil u kohoutku skleničku vodou. Vrátil jsem se zpátky k psovi a zvedl skleničku ve snaze ho polít a tím mu za prohřešek vyčinit.

Nikdy byste neuvěřili, že doga dokáže vystartovat rychleji nežli vůz formule jedna. A to není jediná její přednost. Doga bojící se smrti v hrnečku s vodou touto závodní rychlostí běhá po bytě, nehledě na tak malicherné překážky jako židle, stolky, fikusy a podobné nesmysly.

Když přišla domů má milovaná, přežila asi svůj první infarkt a se spoustou slov, které by nešly napsat ani v pornografické knize, se dala do úklidu. Ta slova kupodivu patřila více mně než Sorbonovi. Ten si v klidu ležel v kuchyni a dělal jako bych tu katastrofu v bytě opravdu spáchal já. Dominika byla naopak spokojená. Konečně byl její pokojík v lepším stavu než zbytek našeho obydlí a ona nemusela své království uklízet. Když bylo douklíženo a dospíláno, vzala má žena do ruky rychlovarnou konvici a pod kohoutkem do ní počala napouštět vodu. Zasloužená relaxační káva.

Sorbon ležící pod stolem uviděl nádobu asi tak pětikrát větší, nežli byla ta sklenička. Jeho startovní i cestovní rychlost po bytě byla přímo úměrně násobena velikostí nádoby. Hrubý slovník mé ženy byl úměrně násoben rychlostí rotující dogy. Dominika se rozhodla, že už nikdy nebude ve svém pokoji uklízet, protože až do své plnoletosti nemůže bordel v obýváku předhonit.

A nyní abych se vrátil k tomu koupání. Základem očisty je, že vezmete dogu a nacpete ji do vany asi tak tisíckrát větší než ta sklenička. Vyděšení psa je stále úměrné velikosti nádoby. Vana je naštěstí v koupelně a ne v obýváku a dveře z koupelny jsou pevně zavřené. Základem tedy je, vzít tak šikovně psíka velikosti středního hrocha, aby jeho sprintující tlapy byly ve vzduchu a nedotýkaly se země. Nevím jak jiné dogy, ale Sorbon měl naštěstí jednu slabost. Když už se ocitl ve vaně a voda na něj tekla, zdřevěněl a smrtelně vyděšený se díval na tu malou odtokovou díрку na dně. Asi si byl jistý, že ten otvůrek se sítkem ho pozře a už nikdy nevrátí. Ovšem, dovedete si jistě představit, jakou

měl naopak radost, byl-li vyndán z vany na chodbu. První co každý pes udělá je, že se oklepe. I ručníky sebe vysušenější doga při oklepání dostane funkci roztočeného kartáče z automyčky, nasáklého vodou. Naštěstí tapety už byly jen ve výšce tří centimetrů od stropu a navíc nahore je největší teplo a vše rychleji vysychá. A poté už se jen radostně proskočí na oslavu, že přežil tu omývací hrůzu. Po pár koupáních chodba našeho bytu vypadala jak ohrada nosorožců v zoo.

Kdybych si do bytu ustájl lamu já, buď by mi to vůbec neprošlo, nebo bych byl tak třistašedesátkrát do hodiny debil. Ovšem, jak má žena, která má vždycky pravdu uznat, že chovat v bytě zvíře velikosti malého pakoně je pochybné, když ho sama přivedla... to je problém. Problém se naskytl k vyřešení jedno ráno. Vstal jsem a vyšel z ložnice na chodbu. Na to, co se mi zdálo večer jako voliéra tyranosaura, jsem se zasněním zavzpomínal. Bylo hůř.

Ale ani slovo hůř nemůže vystihnout, jak hůř bylo. Prvně v životě jsem uviděl, co se stane, když dogátko dostane střevní potíže. Čtenář musí omluvit, že v této pasáži použiji slovo sračka. Je to totiž jeden z nejmilejších výrazů, když máte na chodbě asi deset centimetrů něčeho, co na pohled připomíná předtrávené lečo a do vašeho čichového orgánu pod tlakem rve puch hustoty betonové směsi.

Nemyslím, že má milovaná je nějaká precitlivělá dámička, ale jen nakoukla (nebo načichla) skulinou ve dveřích a nefalšovaně se zhroutila. Já si zamotal hlavu do ručníku a ten polil parfémem koupeným na budoucí narozeniny mé matky. Ta miluje takové značky, které ihned po navonění v koupelně dají vědět celé vesnici, co že má nového. Lopatkou jsem naplnil igelitový pytel sračkami a celou chodbu asi třikrát předdrhl. Až potom jsem vzkřísil moji polovičku a ta se dala do konečného odsračkovávání. Sorbonna jsem vykoupal a proces odsračkovávání se zopakoval v koupelně. Poté jsem do večera chodil s naším pejsáčkem okolo sídliště, co nejdál od našeho domu. Večer, když už střeva našeho miláčka byla v normě, jsem si se zájmem vyslechl městský rozhlas, který v určité části sídliště vyhlásil chemický poplach a karanténu. Prý patrně vypadl obsah septiku z dopravního letadla.

A týž večer když jsme seděli u televize, povídá má milovaná: „Když tak přemýšlím, v dílně si při práci věčně sám a kdyby tě tam někdo přepadl, těžko by ses ubránil. Sice mi to nedělá žádnou radost,

ale zítra si tam odvezeš Sorbona, aby tě v případě útoku recidivisty, ochránil.“

Sice mám pochybnosti o odvaze zvířete, které se bojí lžíce vody, ale třeba je to skrytý likvidátor střelných a bodných zbraní. Jenom doufám, že mě tam při práci nenapadne ze zálohy mokrý vodník. To by umřel na vyděšení i můj chlupatý ochránce. Ale ženě to v zájmu našeho bytu vyvracet nebude. I když je jasné, že dílna sousedící s domkem mých rodičů je dokonale chráněna mou krvelačnou matkou.

Jediný odporující člen naší rodiny byla Dominika. Sorbon odvracel pozornost od jejího království věčně rozházených hraček a oděvů. Ovšem i toto má milovaná pedagogicky vyřešila.

„Chceš tady mít Sorbonna, klidně si ho tu měj, ale budeš po něm uklízet.“

To byla rána pod pás. Místo aby se naše dcerunka vyhnula uklízení svého pokoje, hrozilo, že bude uklízet ještě po větším bordeláři, než je ona. Z ničehož nic začala zastávat názor jako maminka, že nějaký pejsek by měl být u babičky, aby nám ji někdo neukradl.

To sice trochu cuklo s koutky mé lásky a já uviděl, jak její zorničky promítly na zeď:

„Tak ta by mi zrovna mohla být ukradená.“

Navíc, když doga nebude v bytě, prospěje to i výchově naší ratolesti. Od posledního incidentu na chodbě zařadila totiž naše dceruška do slovníku slovo „sračka“.

V dílně jsem Sorbonovi na spaní přichystal starší gauč. Aby to měl pohodlné jako v bytě. Časem jsem zjistil, že bude potřeba minimálně každý rok gauč obměnit. Asi měl občas špatné sny, nebo co, ale byly noci, kdy polštáře z gauče doznaly větší úhony. Prakticky z nich zbyla jen hromada molitanu. Další změna, která nastala, byla postupná přetvářka krajiny. Do doby, než se Sorbon nastěhoval, sice nebyl dvůr žádná japonská zahrada s bonsajemi, ale byl to klasický romantický bordel okolo dílny na opravu automobilů. Po jeho nastěhování se z okolí dílny stávala kombinace krajiny na planetě Mars a krajiny pod velkokapacitním prasečákem. Dospělá doga totiž vyprodukuje neskutečné množství odpadu, jak jsme se již v bytě přesvědčily. Abych krajině ulevil, občas jsem Sorbonovi jakoby omylem zapomněl zavřít dvířka od dvorku a on radostně uprchl. Já se mylně domníval, že obejde přilehlé pole, v zápalu hry převrátí nějaký traktor a spokojeně se vrátí

domů. Omyl. Jak jsem se dozvěděl od místních myslivců, Sorbon rozšířil své pole působnosti z jedné strany do celé vesnice, kde si ho odchytávaly místní děti a vozily se na něm, z druhé strany do přilehlého kamenolomu a lesů. Dokonce ho prý viděli i honit srnky, ale to se mu snažili zamezit. Prý vypadal strašně udýchaně a sliny z jeho tlamy omotávaly les jako pavučiny obrovského pavouka.

Jen jedinkrát se mi otevřená vrátka vymstila. To, když se od sousedů ozval řev, jak když vstává ráno má matinka. Sousedka volala evidentně mé jméno. Zpočátku jsem si myslel, že je to ozvěna mé matky z minulého dne, ale hlas slábl. Byla to sousedka. Vešel jsem k ní na zahradu a tam se mi naskytl zajímavý pohled. Sorbonek ucítil patrně zabíjačku, která se zde pořádala, a šel na zdvořilostní návštěvu. Na jeho obranu musím říci, že se necenil na ostatní, ale smál. Jen je to u dogy těžko k rozeznání. A těch dvacet – třicet jitrnic také spolkl jen kvůli tomu, že ostatní odbíhali pryč a on si myslel, že už nechtějí a on neměl rád nedojedené zbytky. Dalších dvacet – třicet jsem ho nechal sežrat já, protože byly oslintané a já měl starost, aby někdo z hostů zabíjačky nechytil třeba psinku. Všichni byli rádi, že jsem je zachránil a dogu odvedl, a na to, co smlsl, si nikdo stěžovat nepřišel. Sorbon totiž stál opřený packami o plechová vrata a s hlavou na ulici zálibně čichal směrem k zabíjačce. Navíc stál přesně nad klikou vrátek, a kdo by ji chtěl stlačit, už by se od slin asi neutrhl až do zimy. Pak by ho možná milosrdný mráz osvobodil zamrznutím a zlomením slizu. Ale jak jsem se později při jedné příležitosti přesvědčil, oslintané jitrnice jsem mohl klidně nechat ostatním ke konzumaci. Sorbona sliny byly totiž absolutně hygienické a ze zdravotního hlediska nezávadné.

Před mnoha lety, při začátkách podnikání mého otce se stalo toto. Já a jeho přítel, pan Kalous jsme v dílničce vyráběli nějaké krabice, které otec vymyslel, někdo jiný je kupoval, ale já s panem Kalousem jsme nikdy nepochopili, co to vlastně vytváříme. O to ale nejde. Na našem kapitalistickém trhu je spousta věcí, které jsou úplně k hovnu, a přesto je o ně obrovský zájem. Například snubní prstýnky. Moje matka nám vždy do dílničky okolo oběda přinesla oběd a já a pan Kalous jsme ho museli poctivě dojíst a pochválit. Matka vaří celkem slušně, ale vadou jejího jídla je, že ho je tak třikrát více než by mělo být. Porce tak pro zápasníka sumo ve vrcholové kondici. A když tak vzpomínám, i mezi těmi slušnými jídly se našlo pár neidentifikovatelných srágor. Vše jsme

s panem Kalousem řešili jednoduše a vtipně. Dali jsme přebytky Sorbonovi. Dojedl cokoliv a v jakémkoliv množství. Stačilo potom umýt talíře ředidlem od slin a zavládla všeobecná spokojenost. Nic netušící matka byla ráda, že nám chutná, my oběd ve zdraví přežili.

Jeden den při porci obzvláště povedeného hnusu jsme svorně vše sesypali na jeden talíř a dali natěšenému slintajícímu miláčkovi. Byl asi v půlce svých hodů, když do dílny nečekaně vstoupila matka. V dobrém rozmaru nám přinesla kávu. Pan Kalous duchapřítomně odštíhl nůžkami na plech Sorbona od talíře a jídlo vrazil přede mě. Myslel, že matka kafe postaví na stůl a odejde. V životě se s nikým nevybavovala, podle svého vyznání, že každý, kdo není ona, je její nepřítel. Po letech však na ni přišel laskavý den. Přisedla a dala se s ním do řeči. Podívala se při tom na mě a řekla větu plnou hrůzy: „Koukej to dojíst, podívej se, jak panu Kalousovi chutnalo!“

Ten hajzl před sebe postavil prázdný talíř. Matce se neodporuje. Kecám, odporuje, ale jenom jednou. Kdo to kdy zkusil, v životě jsme ho už neviděli. Typuji, že má roztomilá matinka má někde schovaný masový hrob. Šikulka. Musel jsem se pustit do „jídla“. Sorbon na mě házel smutné, nechápavé, pohledy. Už to měl tak hezky předkousáno a já, jak ta největší svině na světě, mu to žral. V hlavě mu již určitě naskakovalo telefonní číslo na paní Kubišovou a pana Srstku.

Pan Kalous na tom byl ještě hůř. V životě jsem neviděl člověka, který by se smál tak moc, dovnitř, do sebe. Matka nic nepoznala, ale on z toho měl málem smrt. Jídlo mělo jednu obrovskou výhodu. Když jste spolkli první sousto, zbytek talíře vjížděl do žaludku již sám. Pochopil jsem proč dogy tak slintají. Uklouzávají si stravu. Když do mě vše vklouzlo, matka spokojeně vzala talíř a odešla. Já se úprkem vrhl do ohrady se slepicemi za barákem a všechno, co ve mně bylo, se tam snažil ponechat. Myslím, že se mi to i povedlo a po návratu do dílny jsem upozornil pana Kalouse, ať tak měsíc nepožívá od matky vše, co by mohlo být vyrobeno z vajec. Slepice je totiž opravdu blbý pták a ochotně sezobe i to, co již bylo vícekrát předtráveno.

Ovšem hlavní požadavek, kvůli kterému byl Sorbonek přestěhován, hlídání objektu, bohužel naše doga nesplňovala. Ne, že by na to neměl předpoklady. Kdyby chtěl, dokázal by zastavit i středně velký obrněný transportér. Toho jsem byl svědkem, když ke mně přijel na opravu s automobilem kamarád, který byl při řízení, jak se říká, trochu magor.

Vletěl smykem do dvorku před dílnou. Sorbon, s radostí, že vrata jsou otevřená, vybíhal smykem ze dvorku. Střet byl nevyhnutelný. Kamarád měl starší německý sportovní vůz. Stála tu proti sobě německá kvalita a německá doga. Těžko v tak krátkém okamžiku posoudit, kdo bude vítězem. Prakticky nebylo poražených. Sport'ák i doga přežily. Sorbon s radostným poskakováním, že se s ním někdo mazlil, sportovní vůz s blatníkem naruby. Takže po této zkušenosti je jasné, že naše doga by měla na uhlídání třeba i atomové základny před početným nepřitelem. Bohužel náš pejsánek miloval lidi. Všechny. Muže, ženy, děti i jakékoliv kombinace všech těchto variant. Dokonce bych se nebál říci, že miloval všechny živé tvory a neublížil by ani mouše. Pokud by tedy nebyla již zpracována do jitrnice. A pokud jde o bezpečnost mé dílny, musím konstatovat, že se zabydlením hlídačského psa se dokonce rapidně zhoršila. Jak jsem již předdeslal, Sorbon spal uvnitř dílny, na gauči. I když velikostí na to měl, šikovností ne...neuměl si sám odemknout a otevřít vrata od dílny. Má žena tedy rozhodla, že se v těchto vratech udělají taková ta dvířka s vrátky, která se při průchodu zvednou, a pes v pohodě projde. Možná to již čtenář z popisu událostí poznal, náš pejsánek „trochu“ přerostl. Když přeroste jezevčík nebo kokršpaněl, je to na těch jejich psích soutěžích nepříjemné, ale jinak to nepůsobí žádné živelné katastrofy. Něco jiného však je, když vám přeroste doga. Pro přirovnání...není podle mého velkého rozdílu mezi přerostlou dogou a nedorostlým dinosaurem. Dvířčka v křídle dílenských vrat byla asi metr a půl vysoká a půl metru široká. Pokud by mě nepřišel vykrást Kyklop nebo Golem, prošel tímto otvorem lehce sehnutý jakýkoliv člověk. Zevnitř by si odkolíkoval vrata a odvezl za bujarého poskakování našeho hlídačského psa cokoliv.

Jediné, co se o trochu zlepšilo, byla starost o hygienickou stránku našeho hlídače. Nemusel se cpát do vany, ale chodil se koupat do rybníka. I když říci, chodil se koupat, je přehnaný výraz. Na jeho koupání, mimo rybníka, byl ještě potřeba starší automobil. Pokud možno s vnitřkem odolným proti útoku lva či tygra. Sorbona se totiž vždy do automobilu naložit podařilo. Když nebyla v blízkosti voda, byl poslušný a problémy nedělal. Ovšem jak jste se začali přibližovat na dohled vodní plochy, znervózněl a začal hledat, kudy z vozu ven. Když se doga snaží udělat únikovou díрку, udělá ji ve všem, co není plechové. Já používal jako koupací vůz starší škodovku, z éry hlubokého

komunismu. Byla celkem odolně stavěná, bez zbytečných cinglártek a hlavně bez spousty elektrických kabelů ve dveřích, jako mají dnešní vozy. I když nepopírám, jeden drát by se mi ve dveřích hodil...elektrický ohradník na krávy by přišel vhod.

Autem jsem vždy vyjel až na hráz rybníka tak, aby když otevřu dveře, Sorbon rovnou vypadl do vody. Samozřejmě se bránil. Jak jsem již napsal, neublížil by ani mouše, ale dokázal se tak o sedačky zablokovat, že dostat ho ven, bylo jako roztlačit autobus se zataženou ruční brzdou. A když se to povedlo a autobus byl ve vodě, proměnil se v sestřelenou helikoptéru. Voda stříkala do vzdálenosti asi dvaceti metrů. Vlny se dělali jak na moři před bouří. Sorbon plaval. Neplaval rychle, ovšem na každý zdolaný metr udělal asi dvě stě temp. Temp, nebo něčeho, nevím čeho, a jak se tomu vlastně říká, když plave pes. Patnáct metrů k místu, kde se vycházelo z rybníka, mu trvalo uplavat asi dvacet minut. Když konečně dosáhl pevné země, s vítězoslavným pohledem se otočil ke mně a přeživšímu autu a odběhl směrem do vesnice. Asi mi chtěl sdělit, že si jde najít jiného, méně tyranizujícího páníčka. Nikdy mu to nevyšlo. Večer se vždy potupně vrátil. Ve vesnici a vůbec v okolí tak tři sta kilometrů nebyl nikdo, kdo by chtěl živit dinosaura. Navíc dinosaura zanedbávajícího osobní hygienu.

Takže s námi Sorbon vydržel až do konce svého života. A vzhledem k tomu, jak sleduji vývoj událostí v naší zemi, došel jsem k překvapivému závěru. Doporučuji dogu do každé rodiny. Prospělo by to jak ekonomice státu, tak k celkovému ozdravení obyvatelstva. Kdo vlastní dogu, nemůže si dovolit flákat se a nechodit do práce. I když se vám povede mít psa absolutně zdravého, nepotřebujícího veterinární ošetření, stejně budete kupovat psí granule v množství tak obrovském, že do zaměstnání musí celá vaše rodina bez ohledu na důchodový věk či zdravotní postižení. A takto pracující obyvatelstvo by stát ekonomicky samozřejmě jen pozvedalo. A hlavně...ten, kdo vlastní dogu, nikdy nemůže být obézní. Tolik stravy v domě nikdy neshromáždíte a neuhlídáte, abyste získali jedinou přebytečnou kalorií navíc. Národ s dogami bude štíhlý, zdravý národ.